

— Никакъ не.... Не бива, ваше прѣвѣсходителство....

— Тогава, ти извини, а кръсть азъ нѣма да ти дамъ.

Слѣдъ това настана редъ на тѣзи роты, които въ нощта на 28 Октомврий бѣгахъ, като зарязахъ работата на съединенитѣ траншеи.

— Азъ не искамъ да ги зная, съобщете имъ това. Чу- вате ли?

— Чуваме, ваше прѣвѣсходителство.

— Азъ не ги броя за свои.... Азъ нѣма да са поздра- влявамъ съ тѣхъ. Азъ не искамъ да ги виждамъ.... Тѣ о- позорихъ славнитѣ ви полкъ, който така доблестно са би- подъ Довечъ.... Помните ли тази битка?

— Помнимъ! грѣмна отъ всички страни.

— Съобщете имъ.... Господине полковнико, обърнахъ се Скобелевъ къмъ полковнитѣ командири, азъ ви моля вед- нѣжъ за всякога да съобщите на офицеритѣ: който отъ тѣхъ въ время на бойтъ ще останува назадъ, нему нѣма мѣсто въ моята дивизия.... Нека я зематъ отъ мене, а иначе, азъ не искамъ да командувамъ, освѣнъ по този начинъ.

Азъ ще побѣгна малко напредъ.

Дѣйствително послѣ това Скобелевъ не забѣлѣжваше надянитѣ въ немилость роты. Като са поздравляваше съ останалитѣ, той заминаваше покрай тѣзи мѣлаещецъ и не глѣдаещецъ на тѣхъ. Това дѣйствуваше на солдатитѣ.

— Дълго ли това ще да са продължи?

— Когато ще ми стане нужда да направя нѣщо смѣло, гдѣто ще станѣтъ нуждни надѣждни людѣе, азъ ще взема именно тѣзи роты и съмъ убѣденъ, че тѣ ще отидѣтъ слѣдъ мене на всякъдѣ. И, отпослѣ ще да са расцалуваме и на всичко коонецъ.... Това е хубава наука. Слѣдъ нашитѣ не- сполуки азъ забѣлѣжвамъ, че войскитѣ, особено попѣл- пеннитѣ отъ резервитѣ, съвѣмъ не бѣхъ тѣзи, което по-на- предъ. Нужно е пакъ да ги въспитаеме....

За защитата на тѣзи роты не бива да не приведемъ това обстоятелство, че дѣлото бѣше нощно, въ мъглата, че съ резерви попѣлпени бѣхъ тѣзи роты повече отъ другитѣ. Всич- китѣ обстоятелства бѣхъ тукъ за неуспѣхътъ на дѣлото.

— Именнитѣ Георгиевци повече ли сѣ отъ избирател- нитѣ съ гласъ?

— Да.

— Защо вий на по-добритѣ солдати давате именно по- малко важни гласни кръстове? питамъ азъ одного офи- церна.